

digelse ikke gives under hensyn til, at kommissionens afgørelse ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser de hensyn, som vedkommende interessenter varetager. Ministerens eneste beføjelse i forholdet til kommissionen er ganske vist kun den at kunne undlade at give den ekspropriationsbemyndigelse, som er nødvendig for projektets gennemførelse. Men der åbnes herved mulighed for en fornyet drøftelse af det pågældende spørgsmål, i givet fald først efter sagens behandling i regeringen. Resultatet heraf kan være, at der udarbejdes et helt nyt projekt for det pågældende anlæg, som derefter må behandles forfra i kommissionen.

Denne ordning betyder imidlertid ikke, at der er adgang til nogen normal efterprøvelse af kommissionens beslutninger om projektet, men har som anført alene betydning, hvor væsentlige samfundshensyn står over for hinanden. Særligt bemærkes, at spørgsmål af betydning for den enkelte ejendom endeligt må finde deres løsning ved kommissionens afgørelse, jfr. herved bestemmelsen i jernbaneforordningens § 5, sidste stk.

Bestemmelsen i *stk. 2* er i det hele i overensstemmelse med nugældende praksis. Arealfortegnelsen angiver de ejendomme og den omtrentlige størrelse af de arealer, der berøres af anlægget, vedkommende ejere og brugere samt hovedpunkter i de indgreb, som i øvrigt sker vedrørende vedkommende ejendom, f. eks. servitutpålæg, ændring i adgangsforhold og nødvendige bygningsforandringer.

Til § 15.

Når arealfortegnelse og ekspropriationsplan foreligger, kan der afholdes en *ekspropriationsforretning*, hvor der træffes beslutning om selve det konkrete ekspropriationsindgrebs foretagelse og udformning over for den enkelte ejendom og om erstatningernes størrelse.

Stk. 2 og 3 indeholder bekendtgørelses- og indvarslingsregler. Til forskel fra de nugældende regler foreslås det, at ekspropriationsplanen skal fremlægges til offentligt eftersyn en uge før ekspropriationsforretningen, hvorved ekspropriaterne får mulighed for at orientere sig om den forestående ekspropriation forud for kommissionsmødet. Indvarsling af de enkelte ekspropriater skal ske direkte fra kommissariis kontor og ikke, som det for tiden er tilfældet, gennem kommunalbestyrelserne. Indvarslingen skal udtrykkeligt angive, hvor ekspropriationsplanen er fremlagt. Udeblivelse fra en ekspropriationsforretning, der er lovlig indvarslet, medfører, at vedkommende ekspropriat ikke kan gøre sin indflydelse gældende med hensyn til de vedtagelser, der træffes

under forretningen, herunder udarbejdelse af erstatningsforslaget.

Det er i overensstemmelse med nugældende praksis ved ekspropriationer efter reglerne i forordning af 5. marts 1845, at der i loven alene foreskrives individuel indvarsling med en bestemt frist af ejere og brugere, men at den offentlige bekendtgørelse retter sig til alle eventuelt interesserede rettighedshavere i ejendommen. På andre områder er der gennemført regler, der i videre udstrækning foreskriver individuel indvarsling, jfr. f. eks. bygge lov for staden København, lov nr. 148 af 29. marts 1939, § 42, stk. 4, jfr. § 39, stk. 4, (indehavere af tinglyste rettigheder, hvis bopæl kendes), landsbygge lov, lov nr. 246 af 10. juni 1960, § 55, stk. 1, (tilsvarende regel), byplanloven, love bekendtgørelse nr. 160 af 9. maj 1962, § 7, stk. 1, (grundejere og panthavere, hvis adkomst fremgår af tingbogen), naturfredningsloven, love bekendtgørelse nr. 194 af 16. juni 1961, § 10, stk. 2, (ejere og andre i ejendommen berettigede med bekendt bopæl). Se derimod lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje, § 25, stk. 1, (ejere og så vidt muligt brugere). Det er blevet fremhævet, at panthaveres ret kan komme til kort, hvis de ikke får adgang til at varetage deres interesser for en erstatningsfastsættende kommission, omend det erkendes, at de kun sjældent er interesseret i erstatningens størrelse, f. eks. hvis ejendommen er blevet kondemneret. Det anses for særligt betænkeligt, hvis ejere kan optræde med bindende virkning for servituthavere (se Poul Andersen i Juristen 1959, side 103 f).

Man lægger afgørende vægt på, at ejeren af den eksproprierede ejendom ikke ved sine forhandlinger for ekspropriationskommissionen bør kunne disponere med bindende virkning på andre rettighedsindehaveres vegne vedrørende deres erstatningskrav, og en sådan legitimation er da heller ikke hjemlet ved udkastet. Hvis panthavere og servitutterettigede har sådanne krav, der — rigtigt opgjort — ikke kan dækkes af den efter forhandlinger med ejeren fastsatte erstatning, kan de senere under ekspropriationssagen gøre sådanne yderligere krav gældende, jfr. herved § 19 om efterprøvelse ved taksationskommission, som efter § 19, stk. 1, sidste pkt., kan ske uanset de normale fristers udløb. På denne måde kan de nævnte sjældent forekommende tilfælde løses på en praktisk måde, hvorimod det ville være urimeligt at pålægge ekspropriationsmyndighederne det administrative besvær, som en almindelig regel om individuel indvarsling af rettighedsindehavere til ekspropriationsforretningen ville medføre. En sådan regel ville i øvrigt også kunne virke uheldigt for panthavere